

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kociubiński
Sędziowie:	SSA Witold Franckiewicz SSA Edward Stelmasik (spr.)
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Szczęsnego

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2013 r.

sprawy **A. S.**

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 19 sierpnia 2013 r. sygn. akt III K 220/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. S. w ten sposób, że uzupełnia podstawę wymiaru kary wymierzonej temu oskarżonemu o przepis art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 kk i na podstawie art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 14 § 1 kk w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 kk wymierza mu karę roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania od dnia 25 maja 2013 r. do 21 listopada 2013 r.;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję.

UZASADNIENIE

A. S. został oskarżony o to, że: w dniu 25 maja 2013 roku we W. usiłował dokonać rozboju na osobie U. W. w ten sposób, że posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża, którym groził pokrzywdzonej, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia z kasy sklepowej pieniądze w kwocie 3200 zł. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej, czym działał na szkodę U. W. i J. D.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 280 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 19.08.2013 r. uznał w/w osk. A. S. za winnego zarzucanego mu czynu, przyjmując, iż zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej U. W. oraz interwencję osoby trzeciej i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. oraz art. 63 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 25.05.2013 r. do 19.08.2013 r. (sygn. akt III K 220/13).

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając rażąco niewspółmierność kary, będącą konsekwencją niedostrzeżenia okoliczności uzasadniających zasadność zastosowania w stosunku do oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Wniósł w konsekwencji o zmianę powyższego wyroku przez zastosowanie wobec oskarżonego instytucji określonej w art. 60 § 2 k.k. i wymierzenie na tej podstawie kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Na wstępie stwierdzić należy, że apelacja okazała się częściowo uzasadniona. Przed podaniem argumentów, wspierających powyższe stanowisko przypomina się, iż obrońca zaskarżył wyrok co do kary i wniósł o jego zmianę przez:

- 1) po pierwsze – zastosowanie wobec A. S. dobrodziejstwa z art. 60 § 2 i § 6 p. 2 kk i wymierzenie temu oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności;
- 2) po drugie - o zastosowanie w stosunku do tego oskarżonego kolejnego dobrodziejstwa, a mianowicie warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny uznał, że tylko pierwszy z tych wniosków zasługuje na uwzględnienie. Mianowicie – zgodzono się z poglądem skarżącego obrońcy, że wystąpiły przesłanki do zastosowania wobec osk. A. S. dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności. Nie znaleziono natomiast podstaw do uwzględnienia drugiego z wniosków tj. w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania nadzwyczajnie złagodzonej kary pozbawienia wolności.

Na uzasadnienie swego stanowiska przedstawia Sąd Apelacyjny następujące argumenty:

1. Sąd Apelacyjny nie traci z pola widzenia faktu, że A. S. wymierzono za przypisane mi przestępstwo karę w rozmiarze minimum ustawowego zagrożenia, przewidzianego w art. 280 § 2 k.k. Uznano jednak, że mimo takiego wymiaru kara ta razi nadmierną surowością w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego przestępstwa a także stopnia jego zwinienia oraz okoliczności podmiotowych dotyczących tego sprawy.

1) Po pierwsze, nie można tracić z pola widzenia faktu, że przypisanego przestępstwa dopuścił się oskarżony w formie usiłowania. Wprawdzie przepis art. 14 § 1 k.k. stanowi, że za tę postać stadialną przestępstwa wymierza się kary w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa, to wydaje się być poza sporem, iż fakty, że sprawca nie osiągnął zamierzonego przestępnego skutku, ma znaczenie dla oceny stopnia społecznej szkodliwości tego przestępstwa,

2) Po drugie – przy ocenie stopnia zwinienia oskarżonego nie można tracić z pola widzenia faktu, że zastosował on względem pokrzywdzonej przemoc mało drastyczną. Ograniczył się do kilkakrotnego zademonstrowania noża przed jej twarzą i wobec nieskuteczności zamachu oraz interwencji osoby trzeciej, zaniechał dalszego przestępnego działania, uciekając ze sklepu.

3) Po trzecie – nie jest obojętną dla oceny orzeczonej kary postawa jaką zademonstrował oskarżony w trakcie prowadzonego śledztwa. Oczywiście faktu przyznania się do winy nie sposób przeceniać, gdy zważy się na ilość i wartość zgromadzonych w sprawie dowodów. Wyjaśnień tych jednak pomijać nie sposób.

4) Po czwarte, wydaje się, iż Sąd Okręgowy nie uwzględnił w należyтым stopniu faktu przeproszenia pokrzywdzonej przez oskarżonego. Być może wpływ na to miała postawa pokrzywdzonej, która jak się wydaje, błędnie zinterpretowała wysłane jej przeprosiny (patrz: pismo U. W. skierowane do S.O. we W. k. 157).

5) Po piąte nie są bez znaczenia dla oceny kary, jaka winna być wymierzona A. S., jego dotychczasowa niekaralność oraz pozytywne opinie z miejsca zamieszkania (k. 51 oraz 92-94). Powyższe okoliczności dowodzą, że stopień demoralizacji oskarżonego jest niewielki a popełnione przestępstwo było odosobnionym ekscesem w jego dotychczasowym życiu. W takich okolicznościach uznano, że nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo, którego dopuścił się ten sprawca razi niewspółmierną surowością do stopnia jego zawinienia i demoralizacji a także stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa. W konsekwencji, Sąd Apelacyjny uznał, iż są podstawy do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa z art. 60 § 2 kk i w konsekwencji, przy zastosowaniu art. 60 § 6 p 2 kk, orzeczoną karę obniżył do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

2. Nie uwzględniono natomiast wniosku apelującego obrońcy o zastosowanie względem oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania tak nadzwyczajnie złagodzonej kary pozbawienia wolności. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego brak bowiem ku temu podstaw przewidzianych w art. 69 § 1 i § 2 k.k.

3. Orzeczenie o kosztach sądowych za drugą instancję oparto na art. 624 § 1 k.p.k. Zważyć należy, iż oskarżony ma do odbycia jeszcze część orzeczonej kary pozbawienia wolności ciężą na nim poważne długi wobec banków. Nie ma więc realnych szans a ściągnięcie od niego kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne. Stąd decyzja o zwolnieniu go od ich ponoszenia.